

Od autora bestselleru *Problém tří těles*

LIU
CCH'-SIN

TOULAVÁ
ZEMĚ

HOST

Title: 流浪地球

Copyright © 2013 by 刘慈欣 (Liu Cixin)

Czech translation rights authorized by

China Educational Publications

Import & Export Corporation Ltd.

In cooperation with B & R Book Program

All Rights Reserved

Cover art © Stephan Martiniere

Translation © Hana Do, 2021

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2022

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0935-5 (PDF)

ISBN 978-80-275-0936-2 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0937-9 (MobiPocket)

TOULAVÁ ZEMĚ

I. Éra brzdění

Nikdy jsem nespátl noc. Nikdy jsem nespátl hvězdy. Nikdy jsem nespátl jaro, podzim ani zimu.

Narodil jsem se na sklonku éry brzdění, právě když se Země přestávala otáčet.

Zastavení rotace Země trvalo dvačtyřicet let, o tři roky déle, než Koalice plánovala. Maminka mi vyprávěla, jak celá rodina pozorovala poslední západ slunce. Klesalo velmi pomalu, nad obzorem se téměř zastavilo a trvalo tři dny a tři noci, než zapadlo úplně. Potom už samozřejmě žádné „dny“ ani „noci“ neexistovaly. Východní polokouli zahalil na dlouhý čas věčný soumrak (snad na víc než deset let). Protože slunce zůstalo těsně pod horizontem, polovinu oblohy stále zalévala jeho záře. A právě během tohoto předlouhého západu slunce jsem se narodil.

Soumrak ani zdaleka neznamenal tmou. Celou severní polokouli jasně ozařovaly zemské motory rozmístěné na asijském a americkém kontinentu, neboť pouze jejich tektonické desky dokázaly vydržet ten obrovský nápor, kterým motory na Zemi působily. Celkem jich na pláních Asie a Severní Ameriky pracovalo na dvanáct tisíc.

Z místa, kde jsem žil, byly vidět pilíře plazmy, které stovky motorů chrlily. Představte si ohromný palác, velký jako

Parthenon athénské Akropole, s nespočtem do výše čnicích pilířů, z nichž každý silně modrobíle září jako obrovská fluorescenční trubice, a vy, vy jste jen nepatrnými mikroby na podlaze toho paláce. Takhle nějak vypadal svět, v němž jsem žil. V jednom však toto přirovnání pokulhává. Aby tah motorů ve směru sečny rotaci Země brzdil, musely být umístěny v určitém úhlu, takže byly vůči zemskému povrchu šikmé. Žili jsme tedy v takovém naklánějším se paláci, který jako by se právě hroutil. Řadu lidí z jižní polokoule, kteří se ocitli na polokouli severní, ten pohled dočista rozhodil.

Ještě větší hrůzu vzbuzoval žár, který motory vydávaly. Teplota dosahovala nezřídka sedmdesáti, osmdesáti stupňů Celsia a bylo nemyslitelné vycházet bez chladicích obleků. Horko často přinášelo prudké přílivové deště; pohled na černočerná mračna plující kolem sloupců světla byl hotovou noční můrou. Modrobílá záře sloupů se rozptýlila do mraků a vytvořila bláznivě vířící pestrobarevné halo a celou oblohu jako by pokryla doběla rozžhavená láva. Dědeček byl k stáru senilní a jednoho dne, kdy panovalo horko k nevydržení, ho liják tak rozradostnil, že do půl těla svlečený vyběhl ven a my jsme ho nestačili zastavit. Dešťové kapky, které byly kvůli supervysoké teplotě iontových světelných sloupů zemských motorů vařící, ho popálily natolik, že se mu oloupala kůže po celém těle.

Pro naši generaci narozenou na severní polokouli bylo tohle všechno naprosto přirozené, podobně jako Slunce, hvězdy a Měsíc pro všechny, kdo zažili roky před érou brzdění. Říkalo se jí presolární éra a panovalo všeobecné přesvědčení, že to tehdy byly na Zemi ještě zlaté časy.

Když jsem nastoupil do základní školy, vzali učitelé v rámci jednoho předmětu naši třídu, bylo nás asi třicet dětí, na cestu kolem světa. Tou dobou už Země ve svém otáčení zcela ustala a zemské motory ji pouze udržovaly v klidovém stavu

a zlehka upravovaly její polohu. Proto v době, kdy mi bylo mezi třemi a šesti lety, zářily světelné sloupy mnohem méně. A proto jsme se taky mohli na poznávací cestu kolem světa se školou vůbec vydat.

Nejprve nás zavezli na místo, kde jsme si zblízka prohlédli jeden ze zemských motorů. Nacházel se v Š'ťia-čuang, při výjezdu z tunelu protínajícího pohoří Tchaj-chang. Do výše se nad námi tyčila obrovská kovová sopka, která zakrývala polovinu oblohy, a hřebeny Tchaj-chang vypadaly ve srovnání s ní jako kopečky, které ani nestojí za řeč. Některé děti překvapeně vykřikovaly, že je vyšší než Mount Everest. Li Sing, naše mladá pohledná třídní učitelka, nám se smíchem řekla, že tenhle motor se vypíná do výšky jedenácti tisíc metrů, a tedy skutečně převyšuje Mount Everest o více než dva tisíce metrů. Lidé mu přezdívali Bohova letlampa. A my jsme stáli v jeho stínu a cítili, jak jeho dunění rozechvívá půdu pod našima nohama.

Zemské motory se dělily na dva typy. Těm větším se říkalo „hory“, těm menším „kopce“. My stoupali na Severočínskou horu číslo 794. Dostat se na vrcholek „kopce“ bylo snadnější, stačilo nasednout na obří výtah při jeho úpatí, zatímco „horu“ bylo třeba pokořit serpentunami přímo na jejím povrchu. Náš autobus se zařadil do nekonečného proudu vozidel a šplhal po hladké ocelové cestě vzhůru. Po naší levici se táhl namodralý kovový svah, po pravici zela nekonečná propast.

Kolona sestávala převážně ze sklápěčů, padesátitunových nákladních vozidel plně naložených kamením, které se těžilo v horách Tchaj-chang. Autobus brzy vystoupal do pěti tisíc metrů. Z té výšky už nebylo možné rozeznat detaily země pod námi, všechno halilo modré světlo odrážející se od zemského motoru. Paní učitelka nám řekla, ať si nasadíme kyslíkové masky. Jak jsme se blížili k ústí motorové trysky, intenzita světla i teplota prudce narůstaly, masky postupně tmavly

a kompresory našich chladicích obleků se rozběhly na plné obrátky. V šesti tisících metrech jsme spatřili otvor pro přívod paliva. Do rudě žhnoucí jeskyně vsypával svůj náklad jeden sklápěč za druhým, aniž by se ozýval jakýkoli zvuk. Zeptal jsem se paní učitelky, jak zemský motor přeměňuje kámen v palivo.

„Přeměna těžkých prvků už je vysoká fyzika, teď bych vám to ještě nedovedla vyložit tak, abyste tomu porozuměli. Stačí, když budete vědět, že zemské motory jsou největším strojem, jaký kdy lidstvo stvořilo. Tak třeba Severočínská hora číslo 794, na kterou právě stoupáme, působí při plném výkonu na Zemi tahem o síle patnácti miliard tun.“

Náš autobus konečně dosáhl vrcholu. Ústí trysky se nacházelo přímo nad našimi hlavami. Její průměr byl tak velký, že když jsme vzhledli, neviděli jsme nic než ohromnou plazmovou stěnu zářící modrým svitem, která se vypínala do výše, kam až oko dohlédlo. V té chvíli jsem si vybavil hádanku, kterou nám nedávno položil ztrhaný učitel na hodině filozofie: „Jdete po rozlehlé pláni a vtom narazíte na zeď, která se táhne donekonečna směrem nahoru, dolů, doleva i doprava. Co je to?“

Při té vzpomínce mě zamrazilo. Vzápětí jsem hádanku položil paní učitelce, která stála vedle mě. Hodnou chvíli přemýšlela, ale pak zavrtěla hlavou, že se nechá poddat. Naklonil jsem se k ní, až se mé rty téměř dotýkaly jejího ucha, a pošeptal jsem jí to hrozné rozřešení: „Smrt.“

Několik vteřin na mě mlčky hleděla a pak mě zničehonic pevně objala. Zadíval jsem se jí přes rameno. Ze zamžené země v dálce čnely do výšky kovové kopce, které se v zástupch táhly až k obzoru. Chrlily sloupy světla a jako kácející se vesmírný les probodávaly naši vrávorající oblohu.

Brzy jsme dorazili k moři. Uviděli jsme vrcholky mrakodrapů tyčící se z vln. Z oken se za odlivu řinuly kaskádovitě

vodopády bíle zpěněné vody... Následky zpomalování zemské rotace byly do očí už na sklonku éry brzdění: příliv způsobený zrychlením zemských motorů pohltit dvě třetiny velkoměst na severní polokouli, kvůli prudkému oteplení roztály ledovce na pólech a přilily pomyslný olej do plamenů, když se obrovská povodeň rozšířila i na jižní polokouli. Můj dědeček před třiceti lety na vlastní oči sledoval, jak se na Šanghaj valí stometrová vlna, a ještě dnes zaraženě hledí do prázdna, když o tom vypráví. Naše planeta se změnila k nepoznání ještě dřív, než se vypravila na svou pouť vesmírem; kdo mohl tušit, jaké strasti nás ještě čekají?

Nastoupili jsme na starobylý dopravní prostředek — loď — a vyrazili na moře. Světelné sloupy zemských motorů se nám čím dál tím víc vzdalovaly, a druhý den už po nich nebylo ani stopy. Hladina se třpytila dvěma barvami — zelenomodrou ze zemských motorů na západě a růžovou z paprsků slunce skrytého pod obzorem. Obě záře si mezi sebou moře rozdělily a naše loď plula přímo po jejich hranici. Byl to úchvatný pohled. Ale jak zelenomodrý svit slábl a nadvlády se ujímaly růžové paprsky, celou loď prostoupil neklid. Všechny děti se z paluby vytratily a schovaly se ve svých kajutách za pevně zatavenými závěsy. Dalšího dne nadešel okamžik, kterého jsme se obávali ze všeho nejvíc. Shromáždili jsme se ve velké kajutě, kterou jsme využívali jako učebnu, a paní učitelka nám vážně oznámila: „Děti, půjdeme se podívat na východ slunce.“ Nikdo se ani nepohnul, všichni nepřítomně zírali před sebe. Paní učitelka nás popoháněla, ať už jdeme, ale nebylo to nic platné.

„Říkal jsem to už dávno,“ poznamenal pan učitel, „cestu kolem světa bychom měli zařadit až za moderní dějiny, žáci se s tím pak líp srovnají.“

„To není tak jednoduché,“ opáčila naše třídní, „všechno se dozvedí od svého okolí, ještě než my přijdeme s moderními dějinami.“ Pak se obrátila k několika předsedům tříd: „Běžte

napřed, děti, ničeho se nebojte. Ze svého prvního východu slunce jsem taky byla nervózní, ale jak ho člověk jednou zažije, tak to přejde.“

Mí spolužáci vstávali jeden po druhém a vykročili směrem ke dveřím. Ucítil jsem, jak mě za ruku chytila drobná vlhká dlaň. Ohlédl jsem se a uviděl Ling.

„Já se bojím...“ vzlykla.

„Však už jsme Slunce viděli v televizi, to máš prašť jako uhoď,“ konejšil jsem ji.

„Jak by to mohlo být to samé? Vidět hada v televizi je přece něco docela jiného než ho potkat naživo!“

„Ať je to jak chce, ven jít musíme, jinak dostaneme horší známku.“

Pevně jsme se s Ling chytli za ruce a rozechvěle vyšli spolu s ostatními na palubu, abychom čelili našemu prvnímu východu slunce v životě.

„Slunce jsme si s děsem začali spojovat vlastně teprve před třemi nebo čtyřmi staletími. Předtím se lidstvo Slunce nebálo, ba naopak, opěvovali jej pro jeho důstojnost a nádheru. Tenkrát se Země ještě otáčela a lidé mohli východ a západ slunce pozorovat každý den. Radostně jásal nad jeho prvními ranými paprsky a obdivovali krásu těch posledních,“ vykládala nám paní učitelka na přídi a mořský vítr si pohrával s jejími dlouhými vlasy. Za jejími zády se na horizontu objevilo několik prvních paprsků, jako by si pod hladinou odfrkla nepředstavitelně obrovská obluda.

A pak jsme spatřili ty hrozivé plameny. Zpočátku to byl jen světelný bod, ale velmi rychle se zvětšoval, až se nám ukázal celý oblouk. Ucítil jsem, jak mi cosi svírá hrdlo, ten děs mě přímo dusil. Paluba pod mýma nohama najednou zmizela a já padal, řítit jsem se do bezedné mořské propasti... A spolu se mnou padala i Ling, třásla se, přitisknutá ke mně svým tělem křehkým jako pavučina; a padaly i všechny ostatní děti, pa-

dali dospělí, padal s námi celý svět. Opět jsem si vzpomněl na tu hádanku. Zeptal jsem se tenkrát našeho učitele, jakou barvu ta zeď má, a on mi odpověděl, že nejspíš černou. S tím jsem nesouhlasil, já jsem si stěnu smrti představoval zářivě sněhobílou — to proto jsem si tu hádanku vybavil u plazmové stěny. V té době už smrt nebyla černá, měla barvu blesků, a my jsme věděli, že až udeří ten poslední, náš svět se během okamžiku zcela vypaří.

Před více než třemi stoletími astrofyzikové zjistili, že prudce vzrůstá rychlost, s jakou se vodík v nitru Slunce mění v helium. Vyslali k němu na desetitisíce výzkumných sond a nakonec se jim podařilo sestavit detailní matematický model vývoje této stálice.

Výsledky propočtů založených na tomto modelu ukázaly, že Slunce už opouští fázi hlavní posloupnosti podle Hertzsprungova-Russellova diagramu a jeho jádro záhy vyplní helium a dojde k mocné explozi označované jako heliový záblesk. Slunce se pak promění v obrovského, avšak temného červeného obra a bude se rozpínat natolik, že Zemi pohltí.

Naše planeta se ovšem beztak vypaří dávno předtím, během heliového záblesku.

To všechno se mělo udát za čtyři století. A z nich tři sta osmdesát let už uplynulo.

Tato katastrofa měla zničit a pohltit veškeré terestrické planety Sluneční soustavy vhodné pro život a zcela změnit tvar a trajektorie planet jupiterského typu. Po prvním heliovém záblesku by se v jádru Slunce opět nashromáždilo helium a v krátkém čase by se opakovala další exploze; ovšem co bylo pro vývoj stálice „krátkým časem“, to pro lidstvo mohlo představovat tisícínásobky celých jeho dějin. Bylo tedy jasné, že lidé nemají ve Sluneční soustavě naději na přežití a jediným způsobem, jak si život zachránit, je mezihvězdná emigrace. Vzhledem ke stávajícím technickým možnostem byla jediným

potenciálním cílem přesunu veškerého lidstva Proxima Centauri, nejbližší hvězda Sluneční soustavy, vzdálená 4,3 světelných let. Na tom se lidé shodli; ohnisko sporu spočívalo ve způsobu, jakým by měl být přesun uskutečněn.

Abychom si tuto lekci řádně zapamatovali, překřížovala naše loď Tichý oceán hned dvakrát, takže jsme východ slunce spatřili ještě jednou. Už jsme tomu úplně přivykli a uvěřili jsme, že děti žijící na jižní polokouli skutečně mohou přežít, přestože jsou slunci vystavené den co den.

Dál jsme se tedy plavili ve slunečním svitu. Slunce stoupalo po obloze výš a výš. Ochlazení uplynulých dní pominulo a zase se oteplilo. Právě jsem podřimoval v kajutě, když ke mně zvenčí dolehly rozrušené hlasy. Do dveří vrazila Ling: „Poběž, Loďaři a Starousedlíci se do sebe zase pustili!“

Mě to vůbec nezajímalo, vždyť si vjížděli do vlasů už čtyři staletí. Ven jsem ale přece jen vykoukl. Zrovna se tam v klubku zmítalo několik spolužáků a mně bylo hned jasné, že to celé spískal Tung. Jeho otec byl zatvrzelý přívrženec Loďařů a kvůli účasti na jedné vzpouře proti Koalici si ještě odpykával trest ve vězení. Jaký otec, takový syn.

Paní učitelka je s pomocí několika statných námořníků od sebe jen horko těžko odtrhla. Tung měl nos rozbitý do krve, máchal rukama a křičel: „Hodte Starousedlíky přes palubu!“

„Já jsem taky Starousedlík, mě taky hodíš do moře?“ namítla paní učitelka.

„Hodím tam všechny Starousedlíky!“ Tung odmítal ustoupit. Loďaři se celosvětově těšili čím dál tím větší oblíbě, takže jim to stouplo do hlavy.

„Proč nás tak nenávidíš?“ zeptala se třídní.

Loďaři se rozkřičeli: „Nehodláme s vámi hlupáky čekat na Zemi na smrt! Odletíme v kosmických lodích! Ať žijí kosmické lodě!“

Paní učitelka stiskla projektor na zápěstí a ve vzduchu před námi se okamžitě objevil holografický obraz, který přitáhl pozornost všech. Na chvíli zavládl klid. Byla to průhledná zapecetěná skleněná koule o průměru zhruba deset centimetrů, ze dvou třetin naplněná vodou. Plavala v ní malá krevetka, kousek korálu a jakási zelená řasa. Krevetka se bezstarostně vznášela. Paní učitelka řekla: „Tohle je Tungův přírodovědný projekt. Ve vodě jsou kromě toho, co vidíte, ještě okem neviditelné bakterie. Vše, co je uvnitř, na sobě vzájemně závisí a vzájemně na sebe působí. Krevetka se živí mořskou řasou, čerpá z vody kyslík a produkuje organické exkrementy a oxid uhličitý; bakterie exkrementy rozštěpí na anorganické látky a oxid uhličitý, které řasa využije spolu s umělým světlem k fotosyntéze, čímž získá živiny, roste a množí se, a zároveň produkuje kyslík, který krevetka dýchá. Do téhle skleněné koule stačí dodávat světlo a ekologický cyklus uvnitř se může opakovat donekonečna. Je to ten nejlepší projekt, jaký jsem kdy viděla, a vím, že do něj Tung vložil veškeré své sny i sny ostatních Loďařů; tohle je zmenšenina jejich vysněné kosmické lodi! Tung mi řekl, že každý organismus uvnitř koule geneticky modifikoval na základě přesného matematického modelu vytvořeného počítačem, aby uvnitř dosáhl dokonalé metabolické rovnováhy. Pevně věřil, že svět, který stvořil, bude žít po dlouhou dobu, dokud krevetka neuhyne stářím. My učitelé jsme si to dílko zamilovali, položili jsme kouli pod umělé světlo o přesně dané intenzitě a věřili jsme Tungovým výpočtům, tiše jsme tomu maličkému světu, který stvořil, přáli štěstí. Jenomže neuplynuly ani dva týdny...“

Paní učitelka z kufříku, který měla s sebou, opatrně vytáhla skleněnou kouli. Na hladině plavala mrtvá krevetka, voda byla úplně špinavá, hnijící řasa ztratila zelenou barvu a proměnila se v klubko neživých provázků pokrývajících korál.

„Ten malý svět zemřel. Děti, dovedete mi říct proč?“ Třídní pozvedla ten mrtvý svět výš, abychom na něj všichni dobře viděli.

„Byl příliš malý!“

„Přesně tak, byl příliš malý. Drobné ekosystémy neustojí nápor působení času, byť by byly sebedokonalejší. S kosmickými loděmi Lodařů se to má zrovna tak.“

„Můžeme vyrobit lodě velké jako Šanghaj nebo New York,“ zaprotestoval Tung, tentokrát však už mnohem tišeji než prve.

„Ano, jenomže s našimi stávajícími technologiemi je větší vybudovat nedovedeme, a ve srovnání se Zemí je takový ekosystém zkrátka stále příliš malý.“

„Najdeme novou planetu.“

„Tomu přece ani vy sami nevěříte. V souhvězdí Kentaura žádné planety nejsou, nejbližší hvězda s planetami se nachází osm set padesát světelných let daleko a lodě, které dokážeme nyní postavit, dosahují maximální rychlosti pouhého půl procenta rychlosti světla. To znamená, že cesta tam by nám trvala sto sedmdesát tisíc let — ovšem ekosystém kosmické lodi by nepřežil ani desetinu této doby. Děti, pouze ekosystém o velikosti naší Země se svým nekonečným ekologickým cyklem dokáže život udržet po desetitisíce generací. Jestliže lidstvo ve vesmíru opustí Zemi, stane se sirotkem, který dal uprostřed pouště sbohem vlastní matce!“

„Ale... paní učitelko, my to nestihneme, Země to nestihne, nestihne dostatečně zrychlit a dostat se dostatečně daleko, než Slunce vybuchne!“

„Času je dostatek, musíme věřit Koalici! Kolikrát jsem vám to už říkala? Pokud mi nevěříte, zopakujme si to znovu: Má-li lidstvo zemřít, zemře hrdě, neboť vynaložilo veškeré možné úsilí!“

Útěk lidstva byl rozčleněn do pěti kroků: 1) nastavit zemské motory tak, aby jejich tah působil přímo proti pohybu

Země, a zastavil tak její rotaci; 2) zapnout motory na plný výkon, aby Země dosáhla únikové rychlosti, a vyletět ze Sluneční soustavy; 3) ve vesmíru nadále zrychlovat a směřovat k Proximě Centauri; 4) zapnout motory v obráceném chodu, postupně zpomalovat a navrátit Zemi k její původní rotaci; a 5) Země vstoupí do oběžné dráhy Proximy Centauri a stane se jejím satelitem. Lidé nazvali doby podle jednotlivých kroků jako éru brzdění, éru úniku, éru toulání I (zrychlování), éru toulání II (zpomalování) a éru nesolární.

Celý proces migrace lidstva byl rozplánován do dvou a půl tisíce let, tedy na sto generací.

Pokračovali jsme v naší cestě, dokud jsme nedopluli do noci. Sem už nedosáhly ani sluneční paprsky, ani záře zemských motorů. Chladný atlantický vítr nás hladil po tvářích a já a mí spolužáci jsme poprvé v životě uviděli hvězdnou oblohu. Bože, to byl tak krásný pohled! Až se z něj člověku zatočila hlava. Paní učitelka stála mezi námi a ukazovala na nebe poseté hvězdami: „Podívejte, děti, tamhle je Kentaurus a tamhle Proxima Centauri, náš nový domov!“ Při těch slovech se rozplakala a my jsme se přidali, oči se leskly dokonce i drsným zoceleným námořníkům a kapitánovi. Všichni se dívali tím směrem, kam naše paní učitelka ukazovala. Hvězdy se v našich slzách rozpíjely a tančily, jen jedna jediná zůstávala nehybná, vzdálený maják uprostřed temného a rozbouřeného moře, problikávající plamínek opuštěných cestovatelů mrznoucích na nehostinné sněhové pláni, nové Slunce, kolem něhož se soustředila naše srdce, jediná naděje a opora stovky následujících generací na jejich plavbě nelítostným mořem hořkosti...

Cestou domů jsme zahlédli první signál, že vyplouváme na předalekou pouť: na nočním nebi se objevila ohromná komete — Měsíc. Nemohli jsme si jej vzít s sebou, proto i na něj byly

nainstalovány motory, aby ho vytlačily z oběžné dráhy Země, a při jejím zrychlování tak nemohlo dojít ke srážce. Obrovský ocas, který měsíční motory vytvářely, zalil oceán modrým svítem a zahalil všechny hvězdy. Vlny vzdouvané pohybem Měsíce se vzpínaly snad až k nebesům a my přestoupili do letadla, abychom se vrátili domů na jižní polokouli.

Nastal čas vydat se na cestu.

Jakmile jsme vystoupili z letadla, oslnily nás zemské motory, které nyní zářily několikrát jasněji než dříve. Veškeré světelné sloupy, dříve nakloněné, nyní směřovaly rovně vzhůru. Zemské motory běžely na plný výkon, stometrové vlny se s burácením převalovaly přes kontinenty, žhavé hurikány roztáčely vroucí páru, zuřivě hvízdaly mezi vysokými sloupci plazmy a vyvracely veškeré stromy, co na Zemi rostly... Naše planeta se proměnila v obří kometu, jejíž modrý ocas rozrážel temnotu vesmíru.

Země se vydala na svou pouť a lidstvo s ní.

Dědeček zemřel těsně předtím, než jsme vyrazili, jeho popálené tělo podleгло infekci. Na smrtelné posteli stále dokola opakoval jedinou větu: „Ach Země, má toulavá Země...“

II. Éra úniku

Naše škola se měla přestěhovat do podzemí a my se měli stát prvními obyvateli podzemního města. Školní autobus vjel do vysokého a širokého tunelu, který se pozvolna svažoval. Asi po půlhodině jízdy jsme dorazili do cíle. Ale copak to, co jsme viděli, vypadalo jako město? Za okny se míhala spletitá změť tunelů a neprodyšně uzavřených bezpečnostních dveří a všechno kolem nás mělo ve světle reflektorů monotónní kovově modrý nádech. Když jsme si uvědomili, že většinu svého zbývajícího života strávíme v tomhle podzemním světě, padl na nás splín.

„V jeskyních žili primitivní lidé a teď se do nich vracíme my,“ zašeptala Ling tichounce. I přesto ji paní učitelka zaslechla.

„Nedá se nic dělat, děti. Nahoře na povrchu se to teď promění ve strašlivé, strašlivé místo. Když bude zima a vy plivnete, slina zmrzne, ještě než dopadne na zem; když bude horko, slina se před dopadem na zem vypaří!“

„S tou zimou to chápů, Země se teď bude vzdalovat od Slunce, ale proč by mělo být horko?“ zeptala se jedna mladší dívka, která v autobuse seděla s námi.

„Ty hloupá, copak jste se neučili o přechodových drahách?“ utrl jsem se na ni.